

טיב הקהילה

חיי שרה
כה חשוון תשפ"ג

המסע לפי אופק דרושלים

זמני הדלקת הנרות ומצ"ש

הדה"נ 4:03
מוצ"ש"ק 5:18
ר"ת 5:55

סוף זמן קריאת שמע ותפילה

סוק"ש א' 8:00 | סו"ת א' 9:08
סוק"ש ב' 8:45 | סו"ת ב' 9:38

המסע לפי שיעור הורף

גיליון מס':

649

יו"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד'

בנשיאות מורנו ורבנו הרה"צ

רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

טיב הפרשה

היתה זקוקה להישאר בעולם הנוכחי, זכתה לטובה גדולה בשובה למחצבתה להנות מטוב הגנוז לצדיקים בעולם הבא. וגם לאברהם היה זה אות לטובה שאכן עבר הנסיון כדבעי וזיכה על ידה את יצחק בשלימות.

לפי זה יש לומר שזהו כוונת הכתוב באמרו 'שני חיי שרה', שאם ירהר אדם ויאמר שהעקידה הביאה ח"ו לידי תקלה חלילה, עלינו להשיב לו 'שני חיי שרה' כלומר אלו הם השנים

שהוקצבו לשרה מראש, אחר שידעו מן השמים שבהגיעה לסך הימים האלו תשלם את תפקידה בעולם באמצעות העקידה, ולכן היתה העקידה סיבה למותה ולטובתה.

ולפי זה יתפרש כוונת רש"י באמרו ש'כולן שוין לטובה' - שניצלה כל ימיה לטובתה הנצחית, כי כאמור שימשו כל ימיה לאותה מטרה המביאה לתכליתה הטוב, והיינו הבאת יצחק בעולם ולחנכו עד שיתעלה ויבוא למעמדו הרם. ושפיר שייך לדייקו בלשון הכתוב 'שני חיי שרה' והבן.

לפי האמור מובן שפיר מה שרואים בהמשך שגם אברהם כבר לא עסק רבות בצרכי בנו, מלבד מה שביקש מאליעזר עבדו שידאג לזיווג עבורו, מאז עברו לו"ח שנים עד סילוקו של אברהם, ולא ראינו עוד שאברהם דאג עבורו, ואפילו על אותו מסע שעשה אליעזר בשליחותו כדי להביא אשה ליצחק לא התענין אברהם עוד, ובהכרח שידע אברהם שיצחק כבר זיכה את עצמו כדבעי וכבר יבחין בעצמו אם אכן השיגה יד העבד את מבוקשו, וכפי שרואים שיצחק בעצמו בחן אם רבקה ראויה לו, וכלשון התרגום להלן (כד, סז) 'ואעלה יצחק למשכנא חזא והא תקנין עובדהא כעובדי שרה אמה, ונסבי ית רבקה' הרי מבואר שקודם בדק את מעשיה, ואחר כך נשא אותה לאשה, כל זה היה מסיבה זו שכבר הוכיח יצחק שלבו שלם עם אלוקיו, ושוב לא היה צורך להשגחה מצד אברהם.

על כל פנים עלינו ללמוד מכאן שמה שנראה עבורינו כ'הסתר פנים' אינו כי אם 'הארת פנים', ומכאן עלינו ללמוד על כל ההסתרים המתעוררים, עלינו לדעת שהעולם הזה בו אנו נמצאים הוא עולם של הסתר, עולם של נסיונות, וזה שאין הקב"ה מטיב עמנו אינה הוכחה ש'שוא עבוד אלקים' ח"ו, אמנם יודע אלקים מה טוב עבורינו ומה רק נראה כטוב. וגם אם ישנם איזה מצוות שהתורה או חז"ל הבטיחו עבורן טובה מסיימת אין הכרח להסמיך 'שכר' תיכף ל'עשיה', וכמו שרואים אצל אברהם שאף אחר שהובטח לו בפירוש על רבוי הטובה לא זכה בה תיכף, אמנם על האדם להאמין כי אין הקב"ה מקפח שכו כל בריה, וברבות הימים ישיג את טובתו, אפשר שתהיה זה בעודו בעולם הזה, ואפשר שלא יזכה בה כי אם בעולם הבא. אך בעודו בחשכות הנסיונות אסור לו להרפות ידיו מן העבודה מסיבת החושך המתמשך, וכמו שרואים אצל אברהם שלא רפו ידיו מלעשות פעלים לממלכת ה'.

כל דעביד רחמנא לטב עביד

ויהיו חיי שרה מאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים ושני חיי שרה: (בג, א)

ופירש"י: שני חיי שרה - כולן שוין לטובה:

רש"י במאמרו בא ליישב, למה ייתר הכתוב בסופו שלוש תיבות אלו 'שני חיי שרה', הלא מרישא הודיענו שכל השנים המנויים כאן הם 'חיי שרה', ולזה תירץ שהכתוב מבקש לבטא באלו התיבות ש'כולן היו שוין לטובה'.

אמנם עדיין יכולים אנו להקשות, מנין לו לרש"י שזוהי כוונת הכתוב? אמת הוא שהכתוב מבקש לבטא איזה נקודה שאינה מבוארת כל צרכה, אבל בבואינו לפרש את המכונן עלינו להוכיח האין הדברים מדויקים בקרא, ומהיכן אם כן מדויק בשלושה תיבות אלו 'שני חיי שרה' ש'כולן שוים לטובה'?

בנוסף עלינו לבאר גם פירוש המילות בדברי רש"י, מה כיוון בכך כשאמר 'כולן שוין לטובה' כי אין זה לפי פשוטו, כפי אשר יחזה כל המתבונן בתולדות חייה, איך שרוב ימיה עברה מתוך צער ודאגה.

כדי לבאר כל זאת עלינו להתבונן בהמשך דבריו של רש"י (פסוק ב) ח"ל: 'נסמכה מיתת שרה לעקידת יצחק, לפי שעל ידי בשורת העקידה שנודמן בנה לשחיטה, וכמעט שלא נשחט פרוחה נשמתה ממנה ומתה' עכ"ל. מדבריו אלו אנו רואים שהיתה העקידה סיבה למיתתה, ובעיני בשר מעוררים הדברים תמיה גדולה, למה תשמש פעולה נשגבה זו כסיבה לרעה? הרי גם אם היה זה אחת מהמצוות הרגילות לא היה ראוי שתשמש כסיבה לפורעניות וכל שכן ציווי זה שזכותו עומד לישראל בכל הדורות, מאחר שקיומו היה כרוך במסירות נפש נוראה, והאין ייתכן אם כן שיהיה זה גורם להרע חלילה?

אמנם כשמתבוננים במבט של אמונה, יכולים אנו לראות שהיתה העקידה דוקא סיבה לטובה גדולה, דהנה רואים אנו שתכלית תיקונה של שרה אימנו היתה להביא את יצחק אבינו בעולם הזה ולגדלו ולחנכו עד שיזכה להתעלות למעלתו הרמה, לשם כך הצטרפה מתחילה להזדכך צ' שנים, ולאחר מכן לגדלו ולחנכו לתורה ולעבודה. ולכן כל עוד שלא הורגל יצחק לבטל כליל את רצונו [בדקות הנפש] לפני בוראו, הוצרכה שרה להיות עדיין בחיים, כדי לדרבן את בנה לכך. אולם בנסיון העקידה זכה יצחק להתעלות למאוד, שהרי הסכים להיות נעקד על גבי המזבח לפני השי"ת, ואיתא בחז"ל שהיה יצחק מבקש מאביו אברהם שיקשור אותו היטב היטב כדי שחלילה לא תהיה ביכולתו להזיז את עצמו, בחששו שמה יבוא לידי כך מפני היראה, וכתוצאה מכך לא תעשה השחיטה במקום הכשר לכך, ולא ייצא אברהם ידי חובתו... כל זה עשה יצחק על אף שהוא עצמו לא נצטוו על כך, ובזכותה נתעלה עד מאוד, אחר שהוכח מעל כל ספק שביטל כל רצונו העצמי, וכיון שכן זכתה שרה לתיקונה בשלימות, ושוב לא

טיב המערכת

חיי שרה

פרשתנו אמנם נקראת 'חיי שרה', אך למעשה אינה עוסקת כלל בחייה של שרה אמנו, כי אם במה שקרה לאחר פטירתה, וכבר עמדו כל מפרשי התורה על הדברים אבל אנו רוצים להתבונן בדבר מכיוון שונה, בעלה הגדול - אברהם אבינו, בדיוק חוד מהנסיון הקשה כל כך - עקידת יצחק הוא חוד כשבליבו מתרונן שיר ושמחה, הנה הוא עמד בגבורה בניסיון, ולבסוף הוא חוד לביתו עם בנו מחסדו - יצחק הוא לבטח כבר סחכה לספר לדעייתו על עמידתו בניסיון, אבל כשהוא מגיע לביתו הוא מוצא שאשתו נפטרה, הוא לא הספיק לספר לה בהאי עלמא על הניסיון, והיא האם הדולה לא זכתה לראות את בנה יחידה אחרי שנתעלה בעקידה, ונשאלת השאלה: האם לא היה מגיע לה לפחות לשמוע ולראות את הנחת?

את השאלה הזו אנו שואלים לא רק על שרה אמנו אלא גם על עצמנו ועל הקרובים לנו, אדם עובר כל כך הרבה התמודדויות בחייו, והוא סחכה לרגעים של מנוחה, כדי שיוכל לשבת בשלווה ולהנות מהחיים, אבל את מירב שנותיו הוא מעביר בטרדות שונות ומשונות, בתחילה עליו לגדול בעצמו ואח"כ עליו לגדל את ילדיו, בתקופה שהכל הלך חלק הוא צריך גם לדאוג לנישואיהם, וכי וכו' זה לא נגמר אף פעם וכשכבר מגיע סוף סוף שלב בחיים שיש לו שקט הוא כבר זקן ואינו יכול עוד ליהנות מהחיים והסוף הרי ידוע אף אחד לא נשאר כאן.

כלנו מגיעים לזה העולם בשביל מטרה, שרה אמנו היתה צריכה ללדת את יצחק ולגדלו ולחנכו, זה היה התפקיד שלה, וכאשר הגיע יצחק אבינו למקום הכי גבוה כשהושיט את צווארו לשחיטה או אז השלימה שרה את משימתה ואת ייעודה בעולם והיתה יכולה לחזור לעולם שכולו טוב, שם היא יודעת את כל שאר הפרטים... זאת עלינו לזכור שהעולם הזה הינו הפרוידור ולא התכלית ושרה אמנו לא הצטערה כשסיימה את חייה היא השלימה את משימתה בהצלחה, ולוואי שנזכה גם אנו להשלים את ייעודנו בזה העולם.

(עפ"י טיב תורה - חיי שרה)

ניתן לשמוע את שיחותיו של מורנו ורבנו שליט"א במספר מיוחד וישיב

באידיש: 073-2951321 • בלשון הקודש: 073-2951320

עדכוני קבלת קהל 0534-100024

טיב הודעות

לדיחוד מצואה בשעת קריאת שמע (המשך)

- א. מי שיש לו צואה בפי טבעת, אפילו היא מכוסה, אסור לקרות לדברי הכל, אפילו אינה נראית כשהוא עומד ונראית כשהוא יושב (סי ע"ז סק"ח).
- ב. ר"ל אפילו לדברי המתני בצואה על בשרו ומכוסה, שאני הכא דבמקומה נפיש וזהמא טפי (מ"ב סק"ח).
- ג. וע"כ יש לו לאדם להתעורר ולראות תמיד שיהא נקי פי הטבעת שלו, ולרחצו במים או ברוק, כדי שלא ישאר שמה אפילו משהו מצואה (מ"ב סק"ח).
- ד. ובדיעבד אם קרא קריאת שמע חוזר וקורא (מ"ב סק"ח).
- ה. אך לענין תפילה צ"ע אם יחזור ויתפלל, כ"כ הח"א, אבל הרבה אחרונים כתבו שצריך לחזור ולהתפלל (מ"ב סק"ח).
- ו. וי"א דכיון דדין זה לא נפק מפלוגתא, וקיימא לן ספק ברכות להקל, ולכן בקריאת שמע חוזר וקורא בלא ברכותיה, ובתפילה אינו חוזר להתפלל, אלא רק אם אפשר למצוא ש"ץ שאומר חזרת העמידה יתכוין עליו לצאת, או הוא עצמו יהיה ש"ץ (לומר חזרה לציבור (כ"ח את כ"ד)).
- ז. אבל אם אין הצואה נראית אפילו כשהוא יושב מותר לקרוא, לפי שלא ניתנה תורה למלאכי השרת (מ"ב סק"ח).
- ח. וצריך לקנות בהן בזה אחר זה עד שיצא האחרון נקי, וא"צ לקנות יותר כי זהו סימן שאין עוד ממשות צואה בפי הטבעת במקום שיכולה להיות נראית כשהוא יושב, מאחר שהוא מקנה עצמו ג"כ בעודו יושב והקינות יצא נקי, אך מדת חסידות לרחוץ פי הטבעת במים (שריע הרב מחדו"ת סי' ג' ס"ח).
- ט. וכל זה לאותו אדם עצמו, אבל אחר מותר לקרות אצלו כשהוא מכוסה בגדי"ו (שריע הרב ס"ח).
- י. היה לפניו מעט צואה, ואפילו כל שהוא כי אין שיעור לאיסור צואה, יכול לבטלה ברוק, דהיינו שירוק בה ואח"כ יקרא כנגדה, והוא שיהא הרוק עבה, דאז חשיב כיסוי, ודוקא כשאין מגיע לו ריח רע ממנה (סי ומ"ב סק"ח כ"א).
- יא. אמנם אין ביטול זה מועיל אלא לפי שעה, אבל אם לא יקרא מיד והרוק נימוח ונבלע בה, שוב לא בטלה (סי).
- יב. תחת מים קרושים י"ל דמהני (ועק"א ס"א), אם מכוסה בשלג, שפיר מצי לברך ולקרות כל שאין שם ריח (ברכ"י ס"א), וכיסוי עשן אפילו הרבה לא הוי כיסוי לא לערוה ולא לצואה (כ"ח את ל"ג).
- יג. ואם נותן מים ע"ג הצואה לא מהני, אא"כ המים עכורים עד שאין הצואה נראית מתוכם, ולא דמי לצואה בעששית דמותר אפילו נראית, דשם הרי זה כסוי טוב ולכן מועיל אפילו שהצואה נראית דרכה, משא"כ בזה (מ"ב סק"ח).
- יד. ולכן יש לזהר שלא לקרות נגד עבט מלא מים אשר השליכו בתוכו בגדי קטנים שיש בהם צואה (מ"ב סק"ח).
- טו. ספק אם יש צואה בבית, מותר לקרות בו, לפי שהבית בחזקת מקום שאין בה צואה, ואם מצוי שם קטנים צריך לבדוק (סי ומ"ב סק"ח).
- טז. אם הוא יודע שהיה צואה בבית ונסתפק אם פיגוהו, נראה דאסור לקרות ולהתפלל עד שיתברר לו שפיגוהו, דהלא הוא מילתא דאורייתא (מ"ב סק"ח).
- יז. אבל אם יש לו ספק אם יש צואה באשפה, אסור לקרוא, משום שהאשפה בחזקת מקום שיש בה צואה (סי).
- יח. ואינה חזקה גמורה, דא"כ אפילו בספק מי רגלים היה אסור, אלא ר"ל שדרך להמצא שם צואה, וע"כ אסור עד שיבדוק (מ"ב סק"ח).
- יט. והיכא דמצא צואה ואינו יודע אם הוא צואת כלבים ושאר בהמה והיה שאין צריך להתרחק ממנה, או שהוא צואת אדם, דעת המ"א דאזלינן בזה בתר המצוי, דאם מצויין תניקות יותר מכלבים, אסור אפילו אם הוא בבית, וה"ה איפכא באשפה, אם מצויין כלבים יותר תלינן דהוא מכלבים להקל (מ"ב סק"ח).
- כ. ויש חולקים, דשאני הכא דאיכא חזקה, דחזקת בית שאין בה צואה, אבל אי חזינן צואה ולא ידעינן ספיקא דאורייתא לחומרא, ואסיר לקרות כנגדה (פ"ח כ"ח את ל"א).
- כ"א. ודוקא אם בדק האשפה ולא נמצא בו שאר צואה בלתי זה, דאל"ה הלא אמרינן דסתם אשפה חזקה שיש בו צואה, דרגילין להפנות שם (מ"ב סק"ח).
- כ"ב. אם אינו יכול לבדוק מפני שהוא לילה או סיבה אחרת, הרי זה אסור לקרות, דהוי ספק תורה (ב"ח א"פ בא ס"ב).

מעשי אבות סימן לבנים -

היו כל באי עולם בטוב ובמישרים, האיך יתגלה שהשי"ת רחום וחנון, והאיך יתקיים תכלית הבריאה להיטיב עם הבריות, נמצא שהנסינות והקשיים העוברים על האדם תכליתם לגלות מלכותו יתברך בעולם, ולפרסם שהשי"ת הוא רחום וחנון אך אפי"ו וכי.

וכן מצוינו אצל דוד המלך ע"ה שהיו כל ימיו צרות ומכאובים, והיה משבח לפניו בשירות ותשבחות, כי זו היא תכלית היסורים, כדי שיכיר ויתגלה יותר ויותר עד כמה גדלה רחמנותו ית"ש על בראיו.

הצדיקים סבלו מכאובים כי עז רצונם לגלות מידת טובו ית"ש בעולם

ועל פי זה נראה לומר שאכן משום כך היו האבות הק' מסובבים כל כך ביסורים וצרות, כי עז היה רצונם וחפצם לפרסם יותר ויותר רחמנותו ית"ש בעולם, וכאמור שרק מתוך הקשיים והיסורים אפשר לגלות שהוא רחום וחנון, על כן השתוקקו אבותינו הקדושים לקבל באהבה היסורים הבאים עליהם, כדי שעל ידם תתגלה טובו ורחמנותו ית"ש.

בזמן צער ומכאובים האדם מקורב יותר להשי"ת וצריך שתדע שבהיות האדם מסובב בנסינות וקשיים, באותה שעה מקורב הוא ביותר אל השי"ת, וידוע ביאור נפלא על הפסוק (תהלים קלט ז) "אנה אלך מרוחך ואנה מפניך אברת, אם אסק שמים שם אתה ואציעה שאול הנך", שכאשר האדם נמצא במצב מרומם והכל הולך אצלו במישרים בבחינת "אם אסק שמים, אזי שם אתה" כלומר הקב"ה משגיח עליו רק מרחוק מקום, אמנם כאשר האדם במצב של 'ואציעה שאול' שהוא במדרגה שפילה ומלא מכאובים, אז 'הנך' כביכול השי"ת נמצא אצלו בקירוב, כמאמר הכתוב (ישע' ס"א) "עמו אנכי בצרה".

הקשיים והמניעות - סימנים מובהקים שבא מצד הקדושה

ואדרבא הקשיים והנסינות הינם הוכחה וסימן מובהק שמעשי האדם רצוים לפני המקום, ואין מעורב בהם כלום מצד היצר הרע, כי הרי כלל ברזל בידינו שמצוה הבאה לאדם בקלות ובלא התאמצות, לפעמים יתכן שהיא מצד הסט"א הבא להטותו כדי להכשילו בגאות וכיוצא בזה.

וכמו שמצינו במעשה העקידה שהשטן ניסה בכל מיני דרכים וערמימיות להכניס מכה דליה במעשה העקידה, ואברהם אבינו התגבר עליו ולא האמין לו אף כשניסה לפתותו שבא בשליחותו של מקום, ואם כן נשאלת השאלה מאין ידע אברהם אבינו שהאל שנדמנה לו תחת בנו, הוא מכה הקדושה, ואולי הוא חלק מתעוטי היצר למנעו מעשיית העקידה כאשר צוה עליו ה'.

ותירץ הגאון רבי מאיר שפירא זצ"ל תירוץ נפלא, דכיון שראה אברהם שהאל מסובך בקרניו כמו שכתוב (בראשית כ"ב) "נאחז בסבך בקרניו", וראה שיש עיכובים ומניעות להקריבו, או אז הבין שבודאי זהו רצון השי"ת והוא מצד הקדושה, כי לכל דבר טוב יש קשיים ומניעות, ולהיפך צד הרע בא בקלות ובחינם בלא טורח ועמל.

ויסודות אלו מאירים לעינים לכל הבא בשערי העבודה, שאל יפול ברוחו ולא יתפעל כלל בראותו שהיצר מערים עליו קשיים ועיכובים, כי אדרבא ואדרבא מניעות וקשיים אלו הינם הוכחה מוכחת שאכן הולך הוא בדרך הנכונה במסילות העולה בית ה', וכי מעשי עבודתו באים מכה הקדושה ומרוצים לפניו ית"ש, ואל יתערב זר - הוא השטן וכת דליה, במעשי המצוות ועבודת השי"ת.

פרשיות מעשי האבות יש בהם הוראה לדרורות בתחילת דיבורינו מחובתנו להקדים ולהדגיש שפשטו וברור שאין לנו שום השגה במדרגות האבות הק', וכל שכן שלא נוכל להבין מעשיהם הנשגבות וכונתם, ולא באנו אלא לשבר את האוזן כפי ערך השגתנו הדלה, כדי שנוכל ללמוד ממעשה אבות סימן לבנים, לדעת את המעשה אשר נעשה והדרך נלך בה.

וכמבואר בספ"ק שכל פרשיות מעשי האבות הקד' אינם סיפורי מעשיות בעלמא ח"ו, אלא המה הוראה לדרורות לדעת את הדרך הנכונה בעבודתו ית"ש, כמו שאמרו חכמינו ז"ל 'מעשה אבות סימן לבנים'.

ומקורו בזה"ק (במדרב רמ"ט: ועוד מקומות) 'אשריהם ישראל שנתנה להם תורה עלינה תורת אמת. ומי שאומר שאותו ספור של התורה, להראות על אותו ספור בלבד הוא בא - תפח רוחו. שאם כך, היא אינה תורה עלינה, תורת אמת, אלא ודאי תורה קדושה עלינה היא תורת אמת'.

בהתבוננות במעשי האבות יוכל להתחזק ככל הנסינות והקשיים

וכבר אמרו חז"ל (בראשית רבה ט' ח) 'פה שיחתן של עבדי אבות מתורתן של בנים', וכן איתא במדרש (תנחומא בפרשתן סימן ט) 'כל מה שאירע לאבות אירע לבנים'. כי הרי האדם במשך שנות חייו עלי אדמות עובר עליו תלאות וקשיים שונים ומשונים, וכלשון רבינו תם בספר הישר (שער טו) 'כי העולם הזה הוא עולם התלאות'. ורבות פעמים עומד האדם בפני פרשת דרכים, והוא אובד עצות ואינו יודע בנפשו איזו הדרך ישכון אור.

אכן כאשר יתעמק האדם ויתבונן במעשי האבות, האיך שעברו עליהם צרות רבות ונסינות קשים ומרים, שאי אפשר לתאר יסורי הגוף והנפש אשר עברו על אבותינו, כמבואר בפסוקים בהעשרה נסינות שנתנסה בהם אברהם אבינו ועמד ככולם, וכאשר יתבונן האדם בסדר השתלשלות אורחות אבותינו, ישתומם להכיר ולראות כפי ערך שכליננו, עד כמה תלאות ויסורים היו מנת חלקם, והאיך שעמדו ככולם ולא נטו מאומה מהאמונה התמימה.

ומהתבוננות במעשי אבות יוכל לשאוב מלוא חנינים חיוק וכח להתגבר בכל מצב שהוא, וכבר אמרו חכמינו ז"ל (תנא דבי אליהו רבה פרק ח): 'שכל אחד ואחד מישראל חייב לומר מתי יגיעו מעשי למעשה אבותי אברהם יצחק ויעקב, שלא קנו האבות העולם הזה והעולם הבא וימותו בן דוד, אלא בשביל מעשיהם הטובים ותלמוד תורה'. ובכל עת נסיון וקושי, העצה היעוצה לשים לנגד עינינו פרשיות האבות הקדושים, שהכינו לנו את הדרך הסלולה וההזכרה הנכונה והבהירה, לדעת מה יעשה ישראל בכל עת מצוא.

תכלית הנסינות לפרסם בעולם מידותיו ית' שהוא רחום וחנון

והנה תכלית הנסינות שניסה הקב"ה את האבות הקד' היתה כדי לגלות מלכותו יתברך בעולם, דהנה מבואר מהאריז"ל (בהתולת ספר אוצרות חיים לובי חיים ויטאל ז"ט) וז"ל: 'וכאשר עלה ברצונו (הפשוט) להאציל הנאצלים לסיבה נודעת, והיא ליקרא רחום וחנון אך אפי"ו וכיוצא, כי אם יש בעולם מי שיקבל רחמים ממנו איך יקרא הוא רחום ושמעתי מגאון אחד רעיון נפלא, שעל פי דברי האריז"ל נמצא כי רק על ידי שהשי"ת מרחם על האדם בעת דחקו וצערו, מתגלה טובו ומלכותו בעולם, ונתודע יותר תכלית הבריאה, כי אילו

שמירת הגדרים

וַיִּשְׁמַע לְפָנָיו לְאָבֵל, וַיֹּאמֶר לֹא אֶבֶל עַד אִם דְּבַרְתִּי דְבָרִי, וַיֹּאמֶר דְּבַר. וַיֹּאמֶר עֲבַד אֲבֵרָה אֲנִי (ס, לה-ל)

פירושו בספרים הקדושים, שכאשר הגישו המאכלים לפניו רצו להתחיל תיכף בסעודה, כדרכם של הגויים אומות העולם כשמתעייבים לסעודה, שמיד עם הגשת המנה מתנפלים עליה בתאוות האכילה, בטרם יצטנן האוכל.

ועל כך אמר אליעזר: "לא אֶבֶל עַד אִם דְּבַרְתִּי דְבָרִי", אינני יכול כך בפתאום לאכול בטרם 'דיברתי דברי', הוא דיבור הברכה שאנו מברכים להשי"ת לפני האכילה. שהוא כבקשת הרשות לפני האכילה, כמ"ש בריש פרק כיצד מברכין (ברכות לה). אסור ליהנות מן העולם הזה בלא ברכה, מדכתיב (תהלים כד, א) "לה' הארץ ומולואה".

וכאשר שמעו הם את תשובתו הבינו בבערותם, שכנראה יש בידו איזו 'נוסחה' קצרה שחוטפים ואומרים לפני האוכל ומיד אוכלים... ולפיכך "ויאמר דבר!" תגיד הברכה ותאכל [זאת אופ און עס...], תחטוף את ברכתך ותאכל!

ברם, על זאת ענה להם אליעזר: "ויאמר עבד אברהם אנכי!" עבד אברהם אינו חושף את הברכה במלמול בעלמא מתחת השפתיים... עבד אברהם יש לו סדר שלם בגשתו אל הסעודה, ככל הגדרים והסייגים שלמד בבית רבו, והעבד הנאמן אינו זו כמלאו נימא משמירת הגדרים הללו.

עבד אברהם צריך מתחילה ליטול את ידיו לפני שידבר את דיבורי הברכה להשי"ת, וכמו שתקנו חכמים תקנת 'נטילת ידים' שיש בה גדר ושמירה בסעודה.

עבד אברהם יש לו גדרים וסייגים אף בסדר תקנת 'נטילת ידים', מתחילה בבדיקת כלי הנטילה אם כשר הוא כדת וכדין, ושוב בבדיקת הידיים אם נקיים הם מכל חצצה, וכן אם המים ראויים לנטילה, ואם יש מגבת מן המוכן לניגוב הידיים, וכן כל כיוצא בזה, כפי שראה ולמד בבית רבו.

הכרזה זו שהכריז אליעזר קבל עולם ומלואו: "עבד אברהם אנכי!" ואינני זו משום מנהג קטן של תקנה או גדר וסייג שלמדתי בביתו, קיימת ועומדת לדורות עולם. כך היא דרכו של עבד אברהם, עבד ה'! לשמר היטב את כל הגדרים והסייגים המקובלים בידיהם מפי רבותיהם, כאשר הכתוב משתבח בהם בישראל כמגילת שיר השירים (ז, ב-ג): "מִהָ יָפוּ פְּעָמָיָהּ בְּנִצְּנֵי פֶת דְּבַי וְגו', שְׁרָרָה אֲנִי הַסְּהַר אֶל יַחְסֵר הַפְּגָן וְגו' סִנְיָה בְּשִׁשְׁיָיִם". ופירש רש"י ז"ל: "גדולה ומסויגת בגדר שושנים, די לה בגדר קל, ואין אחד מהם פורץ בו ליכנס" ע"כ.

לפני עשרות בשנים הקימו עם בני ישראל שבגולת אמריקה את 'אגודת הרבנים' של ארה"ב וקנדה, שחבריה הרבנים הגדולים צדיקי הדורות היו משמרים ומשגיחים על כל ענייני היהדות בשמירת התורה והמצוה בכל רחבי אמריקה וקנדה, ופעלו ועשו רבות בשמירת כרם ישראל קודש.

בכל שאלה שהתעוררה בבית ישראל, היו מעלים את הדברים על שולחן המלכים, הרבנים והגאונים גודי גדר ועומדים בפרץ, כדי לחזק דת על תילה ולקובעה בארץ. - באגודת הרבנים, חכמים ונבונים, לנטוע נטע נאמנים, ולסקל את כל האבנים, המשחיתים את בני אמונים, ולהנחיל מורשה כדת של תורה מאבות לבנים.

בתוקף סמכותה של 'אגודת הרבנים' התמנו על ידם רבנים רבים ברחבי ארצות הברית וקנדה, כאשר קהילות רבות בישראל מיאנו למנות עליהם רב ומנהיג מעצמם, כי אם את אשר ימונה על ידי הרבנים הגאונים גדולי הדור נשיא 'אגודת הרבנים'.

באותה האסיפת של 'אגודת הרבנים' נידונה בקשתה של קהילה אחת של יראים ושלמים בניו ג'רוז' יצ"ו, שביקשה את אישור הרבנים והסכמתם למינוי של רב אחד בקהילתם. הרבנים החברים שהתאספו מכל רחבי אמריקה הפנו את שאלה זו בפני הגאון הצדיק רבי אהרן קוטלר זצוק"ל ראש ישיבת 'ליקוואד' המפוארה אשר בניו ג'רוז', שבהיות מקום מושבו בליקווד סמוך אצל אותה הקהילה, הכיר וידע אותם מקרוב. וביקשוהו להביע דעתו, דעת תורה הקדושה, על מינוי רב זה באותה קהילה.

כששמע רבי אהרן את המדובר ענה ואמר, אם לדעתך אתם שואלים מוכרח אני לומר שאין דעתי נוחה ממינוי זה, ומן הראוי לקהילה חשובה והגונה כזו למנות להם רב גדול בתורה בעל שיעור קומה, שירומם שם את קרן התורה וקרן ישראל.

אולם, חרף התנגדותו של רבי אהרן, בהצבעה שנערכה בסוף הדיון בין הרבנים התברר שרוב הרבנים החברים הסכימו למנות אותו כרב המקום, בהיותו תלמיד חכם מופלג ועמד בהצלחה בכל המבחנים שנערכו לו. דעתו של רבי אהרן נשארה אפוא בדעת המיעוט, ונתקבלה ההחלטה כדעת הרוב. ואכן קיבל אותו רב את המשרה הנעלה, ועלה לכהן פאר קהילה החשובה.

והנה לא ארכו הימים, וכעבור תקופה התברר שאין אותו רב מסוגל לעמוד בתפקידו. כידוע שאחד מעיקרי מלאכת הרב בקהילתו היא להסדיר את כל ענייני הציבור לרווחת כל חברי הקהילה, ומטבע הדברים ישנם חילוקי דעות בין הבריות, שכשם שפרצופיהם אינם שווים כך דעותיהם אינן שוות, ולא

עלתה בידו לפשר ביניהם ולמצוא את 'שביל הזהב' בדרך הממוצע שתהא מקובלת על כל הצדדים, והוא נאלץ לעזוב את תפקיד הרבנות. אחד החברים של 'אגודת הרבנים' אשר זכר היטב את התנגדותו של רבי אהרן הצדיק בזמנו למינוי אותו רב, שאלו לאחר התפטרות הרב מקהילתו כיצד ידע והרגיש מראש שאין רב זה מתאים לתפקידו, הרי הוא תלמיד חכם מפורסם ועמד בכל המבחנים הקשים של 'אגודת הרבנים' בשלמות, ומדוע לא הסכים במינויו?

סיפר לו רבי אהרן, על התרחשות אחת שראה אצל אותו רב, שממנה הבין שאינו מתאים לתפקיד זה.

כנסתי פעם, סיפר רבי אהרן, לתפילת מנחה באחד מבתי כנסיותיה של ניו ג'רוז', הציבור החל להתאסף לקראת התפילה שאמורה היתה להתחיל בעוד דקות מספר. והנה נכנס לו איש יהודי אחד שחפץ להצטרף לאותו מנין, והחל לחפש 'גארטיל' ברחבי בית הכנסת, כדי שיוכל להתאזר בו בגבורה בתפילתו כדרכו, הוא חיפש אנה ואנה, פתח את המגירות שמתחת לעמוד החזן, ואף את אלו שמתחת לבימה, וגארטיל אין...

בין הציבור שכבר רצה לפצוח בתפילה עמד גם אותו רב, וכראותו את האיש מתרוצץ ומחפש אחר הגארטיל בכל מקום, החל ללעוג לו, בשביל מה צריך אתה גארטיל? למה לעכב את הציבור בשביל גארטיל? אין לך שום צורך בזה!...

אך האיש עמד על מנהגו, וטען שאסור לזלזל בענין 'שמירת הגדרים' כל אחד כפי הגדרים והתקנות שקיבל בבית אבותיו ורבותיו! ואילו אותו רב המשיך ללעוג לו, ואף הוסיף להתל ולשחוק על כך שאינו מוכן להתפלל ללא גארטיל.

סיים רבי אהרן ואמר, גם אני לא חוגר 'גארטיל'... ומעולם לא התאזרתי בגארטיל... אבל מבין אני ואף מעריך את שיטת המחמירים בחגירת הגארטיל, כדעת חבל הראשונים כמלאכים בזה. וכמו שהעלה הרא"ש בפרק קמא דשבת (ס"ו יט) אחר שהביא את ב' הדעות אם ישנו חיוב בזה, שלמצוה בודאי מן הראוי להחמיר, וזה"ל: "ומיהו מצוה לאזור, משום שנאמר (עמוס ד, יב) הכון לקראת אלהיך ישראל" ע"כ.

אך איש זה שאינו מבין שישנם דרכים נוספות בעבודת השם יתברך, ויש לכבד כל קהילה וקהילה לפי מנהגיה ושיטת רבותיה, נהרא נהרא ופשטיה, כולם אהובים כולם ברויים, ושמוחבב כל איש ישראל להקפיד על 'שמירת הגדרים' המקובלים בקהילתו. - ולא עוד אלא שאף מוסיף ללעוג ולשחוק מאותם גדרים ומנהגים הנהוגים בחצרות אחרות, הוא אינו יכול לשמש בתורת 'רב' בישראל, כי לא יוכל להכיל ולהבין דעות אחרות.

ולפי דרכנו למדנו, להחשיב ולהעריך את המנהגים השונים שבכל קהילות ישראל. ולשמר היטב את דרכי אבות, בכל ענייני 'שמירת הגדרים' והסייגים, ולהחזיק בתוקף מנהג אבותינו בידינו.

• § • § •

באחת משדרות הענק של ניו יורק התנוסס לתפארה בנין משרדים גדול ונאה, הוא ניכר היטב בגובהו וביפוי בין שאר מגדלי העסקים המפוארים של העיר הגדולה השוקקת עסקים [ביזנס'...]. תדיר.

בדבר אחד שונה בנין זה, בו מתרחש סיפורנו המפעים, משאר בנייני הענק הסמוכים לו מימינו ומשמאלו, והוא במזוזה הקדושה הגדולה והמהודרת, הקבועה בפתחו בעת ובהדר. - אות וסימן על בעליו של זה הבנין, איש יהודי כשר וישיר ורא אלקים מרבים, אשר חננו אלקים בעושר גדול, בהיותו חולש על עסקי גדל'ן מסועפים, עסקים חובקי עולם על פני מדינות שונות.

בנין זה שאנו עוסקים בו, הוא בית ההנהלה המרכזי של כל עסקי הנדל"ן השונים, בקומותיו הרבים פרושים מחלקות שונות של עסקים, הן לרכישת חבלי נדל"ן שונים, והן בהצעות מכירה של שטחים יקרים, ומחלקות לגביית תשלומים והעברת כספים.

העובדים והפועלים בכל הבנין כולם יהודים כשרים וטובים, כדי להמציא פרנסה נאה בריוח לבתי ישראל קודש. ואף ישנה קומה מיוחדת עם כניסה מיוחדת, שבה מועסקות נשות ישראל כשרות שיצאו לפרנסתן ולכלכלת ביתם בכבוד.

בעל הבית העשיר הוא איש ירא וחרד המקפיד על קלה כבחמורה, וכשהעמדי את סודי בית העסק הגדול הסדיר | הפשך בעמוד הבא <

סיפורי השגחה פרטית שנשלחו לפערכת ע"י הקוראים

מכבדי אנכדי

בחול המועד סוכות שימשתי את אבא שלי שהוא אדם חשוב, ובאים אליו אנשים רבים להתברך ולקבל עיצה ותושיה. אני משמש את אבא בעידוד בני ביתי, אך לא על חשבון הבית והילדים. את הבוקר אני מקדיש עבור משפחתי, ומהצהריים עד הערב אני זוכה בכבוד הורים בהידור. רציתי להקביל פני רבי ברגל ולקבל את ברכת החג.

אצל האדמו"ר שלנו קובעים לך תור לשעה מסוימת, ורק אז אפשר להגיע להתברך, וגם זה רק לברי מזל שהצליחו לקבל את התור הנכסף ולהתברך.

קבעו לי את התור לשעה שמונה וחצי בבוקר. עשיתי חשבון שאצטרך לקום מוקדם ולהתפלל בנין החמה, ואז לנסוע לעיר של מורי ורבי, וכל זה אחרי שאלך לישון בשעה מאוחרת בלילה שלפני, ומיד לאחר מכן אסע להורים שלי לעזור! הרגשתי שזה בלתי אפשרי בפרט שזה יבוא על חשבון הבית, ואני מקפיד שלא לעשות מצוות על חשבונם.

הגעתי הביתה בשעה אחת אחר חצות, נשאתי עיני למרומים ובקשתי מה' שייתן לי עצה וכוחות לנהוג בדרך הנכונה.

לא חלפו חמש דקות מרגע הבקשה והטלפון שלי מזזזז. "מי מצלצל בשעה כזו מאוחרת?!" הרהרתי לעצמי, ותוך כדי הסתכלתי על הצג וראיתי שזה שכן מהבניין ממול, ענית לשיחה והוא בקול מלחיץ מזרו אותי: "רוץ מהר לחדר המדרגות של הבניין שלך!!! האדמו"ר שלך ממש מתחת לקומה שלך בחדר המדרגות!!!!" לא ידעתי אם להאמין לו, אם הוא באמת רואה טוב.

אבל על הספק רצתי למדרגות, והנה אכן הרבי שלי בבניין שלי בחדר המדרגות... ההתרגשות הייתה עצומה! מיהרתי להתברך בחג שמח. גם כל בני ביתי זכו לראות את הרבי שקשה מאוד להגיע אליו מחמת סדר יומו העמוס.

מתברר שהרבי סגר שידוך עבור נכד שלו כאשר המחוטנים גרים בבניין שלי, והקב"ה שראה את המסירות שלי מצד אחד לקיים כיבוד אב ואם שבאמת זקוקים לי, ומאידיך לכבד את האישה והילדים שלי ולדאוג להם לשמחת חג זמן איכות עם אבא שלהם, סידר לנו את המטנה הנפלאה הזו מכיוון שלעולם לא הייתי מעלה על דעתי כזה פתרון יצירתי. מי שבאמת רוצה הקב"ה מסייע בידו לעשות הכל מבלי לוותר על אף מצווה.

בעל המעשה: י.ר.

יצא לאור

הודעה משמחה

הפיצו יצא לאור

ספר טיב הקהילה

שנה שנים עשרה – מגליינות של שנת תשפ"ב

ספרי רבינו ניתן להשיג בחנויות הספרים

ניסו לדבר על ליבו אך ללא הועיל, הנער מתעקש להחזיק בדרכו הקלוקלת.

פעם הזדמנה לו לאותו צעיר עסקה טובה, שרצה לקבל עבורה 'ברכה טובה' מפי צדיק להצלחתו בה. הוא עלה אפוא אל ביתו נאווה קודש של הטשעניני רב, וביקש לברכו בהצלחה.

הרב מצידו נענה בשמחה לבקשתו, ורצה גם לנצל את ההזדמנות כדי לדבר אליו בחכמה ולקרבו בתשובה. הוא הכיר היטב את אותו בחור וידע והבין שלא יאות לקבל ממנו דברי מוסר ותוכחה, לאחר שמחנכים מומחים ניסו ולא עלתה בידם, בהיותו תפוס ואזוק בידיהם הטמאות של בעלי העבירה.

לפיכך התחכם הרב לבקש ממנו בקשה אחת בלבד, וכה אמר אליו:

בודאי אשמח להעניק לך את ברכתך בבקשתך, אבל יודע אתה שבשביל חלות הברכה צריך להכין 'כלי' מוכשר לקבלת הברכה, ובהעדר הכלים המוכנים מצד האדם אין לברכה על מה לחלו.

כמו שלמדו זאת מאשת עובדיה הנביא (מלכים ב ד, ב), שמתחילה שאלה אלישע מה יש לה מן המוכן בבית, דבר שתוכל הברכה לחלו בו, וכאשר מצאה בביתה 'אסון שמן' ביקש ממנה להרבות בכלים כדי להריק את ברכתו בשפע אותו שמן, ולאחר שלא נמצא עוד שום כלי נעמד השמן ונעצר, כנודע.

אשר על כן, המשין הרב, כדי שתחול בך הברכה, אבקשן להקפיד על מנהג אחד שהיה נהוג בבית אבותיך הצדיקים הקודמים בשושילתא דזהבא של בית זידיטשוב, שכן בהיותך נצר ונכד לגזע קדוש ונכבד זה עליך לקבל על עצמך לשמור מנהג אחד לכל הפחות ממסורת בית זידיטשוב.

מתחילה נסוג הבחור, הרי הוא עוזב כבר את התורה והמצוות, ומה לו עתה שוב להחזיק במנהגים שונים.

אך הרב הרגיעו תיכף, ואמר אבחר עבורך מנהג קל מאוד...

איזה מנהג? - תהה הבחור.

הסביר לו הרב בניחותא, שבזידיטשוב היה המנהג שלא לומר 'תחנון' בכל יומא דפגרא, כגון בימי ההילולא של הצדיקים, ביום ערב שבת קודש, מחמת קדושת השבת, וכל כיצא בזה, [עיי' בסה"ק "דברי תורה" להגה"ק ממונקאטש צוק"ל (מהורא תליתאי אף פת) וד"ק]. - אבקשן אם כן, סיים הרב, שתקפיד לכל הפחות על שמירת גדר זה, שלא לומר תחנון בימים הללו! זה הכל! - שמח הבחור, זהו הרי מנהג קל ונוח לקיימו... מקבל אני אכן על עצמי כזידיטשבער איינקיל להקפיד שלא לומר תחנון בכל יומא דפגרא של הזידיטשבער'ס!

אולם כשרצה הבחור דגן לקיים את קבלתו שהבטיח הלכה למעשה, מצא את עצמו עומד בקושי מסוים. כיצד אשמור על מנהג בית אבותי, חשב הבחור, הלא בין כן איני מתפלל כלל וקל וחומר שאיני אומר 'תחנון' אף פעם, בכל ימות השבוע... ואם כן הרי נמצא שזהו מגוחך מאוד שנתני 'מקפיד' שלא לומר תחנון ביום השישי ובשאר יומא דפגרא... אין כאן שום קיום מנהג אבות, ושום 'שמירת גדרים'! כאשר אף פעם איני אומר תחנון, ובמה שונה אצלי ערב שבת מאשר ימות השבוע?

החליט אפוא הבחור שכדי לקיים את קבלתו, מוכרח הוא להתחיל להתפלל בכל ימות השבוע, וכן לומר בהם תחנון, כדי שיוכל לקיים את מנהג יום השישי, ומנהג שאר יומא דפגרא, שלא לומר בהם תחנון...

וכן אכן עשה, הוא החל להתפלל את תפילותיו בכל יום, ומשהתחיל להתקרב אל הקדושה ניצת בו הניצוץ ובסופו של דבר חזר בתשובה שלמה. בכוח גאונותו המופלאה של האי גאון וצדיק, ובזכות 'שמירת הגדרים' שקיבל על עצמו, שבכך זכה לשוב מדרכו הרעה, לשמור ולעשות ולקיים את כל דברי תלמוד תורתך באהבה.

זה הינו 'האקר' מיומן, שהצליח לזייף את כל ההודעה כולה כולל התכתובות בשלמות... אבל על 'קפידה' אחת שתקנו הרבנים במשרדי העבודה שלא לפנות אל הנשים הפקידות בשמם הפרטי, הוא כנראה לא ידע ולא שמע...

כי אכן בעל הבית הנאמן הנהיג את אותה תקנה במשרדו, והם שמרו והקפידו עליה בנאמנות תמיד, כפי שהשגירו ונזוהרו בכל שאר 'שמירת הגדרים'. - לפיכך בכל ההודעות שהתקבלו במשרד אצל הפקידות הן מבעל הבית עצמו והן משאר המתוכים ועושי המלאכה, לא הופיעו מעולם שמותיהן הפרטיות כלל וכלל, כי אם עצם הבקשה להעברת הכספים.

התברר אפוא שזכות זו של 'שמירת הגדרים' היא שהצילה כאן מן הגניבה והתרמית הגדולה, שאם לא היו מגלים אותה תיכף בתחילתה היתה בוודאי ממשיכה וגורמת להם נזקים עצומים בסכומים גדולים, שהיו נמשכים מחשבונם באותה שיטה.

הגנב המומחה שהקפיד לעשות את כל מלאכתו בשלמות, טרח כנראה אף לברר את שמה הפרטי של הפקידה, כדי שיהיה הזיוף מושלם מבחינתו, ויראה כהודעה רגילה ופשוטה המגיעה אכן מן ה'בוט' עצמו. - וכך גלגל השי"ת ב'טיב ההשגחה' העליונה, שדוקא מחמת שראמתי הפקידה את שמה הפרטי מופיע בהודעה התעורר השדה לגבי מהימנותה של הודעה זו, והתקשרה לברר על נכונותה. - ולכל אותה ברכה זכו מן השמים בזכות שעמדו בתוקף ובעזו על 'שמירת הגדרים' תמיד.

• § • § •

בשכונת 'שערי חסד' המעטירה שבירושלם קרתא דשופריא התגורר אחד מגדולי צדיקי הדור, ה"ה מרן גאב"ד וראש ישיבת 'טשענין' המפורסמת, הנקרא בפי כל 'הרב מטשענין' [דער טשענינער רב].

בזמנו היתה שערי חסד אחת השכונות הגדולות שמחוץ לחומה, התגוררו שם גאונים גדולים וצדיקים, וגדולי הדור שימשו שם ברבנות השכונה המפורסמת.

ברם, בהשפעת אותה תקופה קשה בדרך שלאחר השואה, נמצאו צעירים רבים שלאבדו לב התרחקו מן היהדות ועזבו מקור חיים נאמנים לחצוב להם בורות נשברים בין החילונים פודקי העול, רחמנא ליצלן.

אחד מאותם צעירים שהתגורר בשכונת 'שערי חסד', נין ונכד לגזע הצדיקים הקדושים מבית זידיטשוב, התחבר עם אותם צעירים מקולקלים, ותחת השפעתם הארסית עזב את התורה ואת המצוה, ה' ירחם. ההורים המסורים כמו המחנכים השונים

את כל ענין 'שמירת הגדרים' על הצד היותר טוב, מכשירי הטעלפון של עובדי החברה כולם ללא יוצא מן הכלל הינם מן המכשירים הכשרים והמהודרים בלבד. כיוצא בדבר המחשבים הרבים שהועמדו בבית העסק כולם 'מסוננים' ושמורים היטב, וכך נמצא שלטטרא אחרא הנורא של המכשירים הטמאים אין אף זריסת רגל באותו בנין. וכן נשמרים בו היטב כל שאר הגדרים והסיגים שהנהיגו הרבנים גדולי הדור, ומקפידים לקיימם ככתבם וכלשונם.

כמו כן במרכז הבנין הגדול מתנוסס לו לתפארה בית כנסת מהודר, בו מתקיימים כל התפילות בציבור, ואף שיעורי תורה שונים במשך היום ובין מנחה למעריב, כראוי וכיאות לבית ישראל ידאים וטובים. וכך פתח לו האיש כלים נאים ומהודרים לקבלת הברכה מפי עליון, ואכן העסק משוגש בסיעתא דשמיא, מביא הצלחות רבות ומניב רווחים טובים בכל תחומי הנדל"ן.

יום אחד בשעת צהריים מוקדמת בעמדתה של אחת הפקידות, שישבה במשרד העברת הכספים שבמחלקת הנשים הכשרות האחראיות על סידורי הכספים של החברה, התקבלה הודעה כתובה מבעל הבית בעצמו, בו היא מתבקשת לבצע לאלתר 'העברה בנקאית' על סך של שבעים אלף דולרים [70,000\$] לחשבון בנק מסוים, אשר פרטיו הופיעו במדויק באותה הודעה. כפקידה מיומנת ואחראית הכירה היטב את מערכת העברת הכספים, פעולות כאלו התבצעו תחת ידה מדי יום ביומו בסכומי עתק, של מאות אלפים ואף של מיליוני דולרים, ששולמו והועברו בסגירת עסקאות נדל"ן שונות. לפיכך היתה הודעה שכזו שגרתית ורגילה, וניתנה לביצוע בקלות, בפרט בסכום כזה שאינו עומד על מיליונים.

אך משום מה החליטה אותה פקידה בטרם ניגשה לבצע את העברת הכספים, לברר ולוודא את הבקשה. היא התקשרה אפוא אל בעל הבית, ושאלה אודות הבקשה ששלח לה זה עתה בהודעה במייל להעברת שבעים אלף דולר, אם אכן ברצונו לבצע את ההעברה עכשיו מיידית, כפי שכתב בהודעה?

על איזה הודעה מדובר? - ביקש בעל הבית לברר.

על ההודעה הכתובה שקיבלתי זה עתה בדואר האלקטרוני בו הנכם מבקשים שראמתי מיידית טכום של 170,000\$ - ענתה הפקידה.

לא היה ולא נברא! - נזעק האיש, לא שלחתי שום הודעה שכזו, ולא ביקשתי להעביר שום סכום! אין כאן כי אם מעשה תרמית של גנב ממוחה, פורץ מחשבים מומחה [האקר] שזייף כאן הודעה שלמה, כאילו היא יצאה ממני... במומחיותו הצליח אף 'לשכתב' את כתובת השולח שממנה יצאה ההודעה כאילו יצאה מהדוא"ל שלי... וכך נשלם לו מעשה זיוף חמור של גניבה קשה, כשהכל נראה כהודעה פשוטה, הרגילה להגיע מן הבוס הגדול תמידין כסדרן להעברת כספים שונים...

בעל הבית נתן את הוראתו הברורה שלא לבצע חלילה שום העברה בנקאית, אף לא של דולר אחד. ובה בעת הומין מיידית 'חברת חקירות' משובחת, שהגיעה תיכף אל המשרד הגדול אספה את כל הנתונים, ולא עברו שעות מספר וכבר נמצא הגנב הנבזה שזייף את ההודעה, ונשלח לבית המעצר.

לאחר שהוסדר כל הענין על הצד הטוב ביותר, נשאלה אותה פקידה, מדוע עלה בדעתה להתקשר לשאול ולברר אם לבצע את בקשת ההעברה? הרי הודעות ובקשות שכאלה מורגלים במשרד כל העת, והן מתבצעות תיכף ללא שום שאלות בירור, וכיצד זה עלה בדעתה לוודא ולברר דווקא על הודעה זו שהתבררה אכן כמזויפת במרמה.

ענתה הפקידה והסבירה, כל זאת זכינו בזכות 'שמירת הגדרים' שאנו נוהגים ומקפידים כל כך במשרדנו. - אמנם גנב מומחה

על הברכה יעמדו

התורמים להפצת העלון

ניתן להנציח את העלון לשפות, לברכה והצלחה או ליאריצייט

לע"י יעקב צינן ישראל	לע"י מרת הינדל בת משה ירסיוו ובלומה	יוסף בן טילה רחא לרפואה שלימה	האחים היקרים העומדים תמיד לימין רבינו הרב יהודה בן שרה שיינדל והרב שאול יחזקאל בן שרה שיינדל וכל משפחתם - להצלחה בכל העניינים	שרה שיינדל בת טילה רחא להצלחה בכל העניינים	לע"י מרת חיה סאסא בת לאה נלביע יסיון תנצבה.	לע"י הבחור שמואל מאיר ז"ל בן יבלחטיא רבי ישראל יצחק נלביע יח נסלו תנצבה.	גרפצ'יק סל: 02-5002321	קשת הרשת מרכז י"א וירושלם מרכז 02-6257948 info@keshet-haheshet.co.il	גל.י.פ
----------------------	-------------------------------------	-------------------------------	---	--	---	--	------------------------	--	--------

יר"ל ע"י קהילת שבת בביית ד' | רח' ישעיהו 7 ירושלים טל: 05276-10455 078-3331109 | shivti11@gmail.com

יהודי יקר! אל תחזיק טובה לעצמך, הנך עוזרם להדפיס ולהפיץ את העלון באזור פגורין ולהיות שותף לזיכוי הרבים. הפענוניים יקבלו את העלון במייל (אפשר גם ישירות לרפוס) בקובץ ההדפסה. Anyone Interested in receiving Tiv Hakehila weekly in Hebrew or English should Email - Sheldon@hpins.net Or | zelig@gmail.com or text 718-249-7173